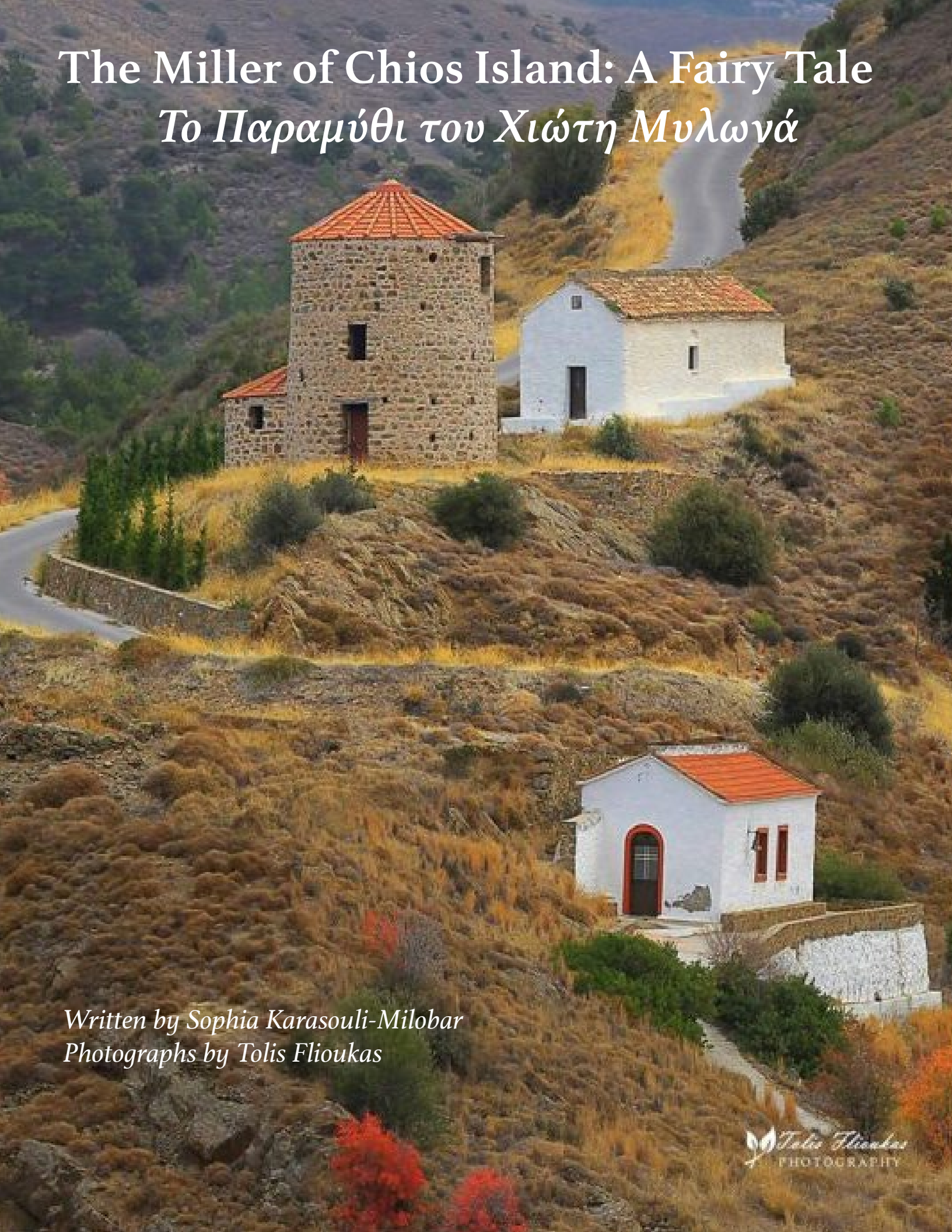

The Miller of Chios Island: A Fairy Tale

Το Παραμύθι του Χιώτη Μυλωνά

Written by Sophia Karasouli-Milobar
Photographs by Tolis Flioukas

The Miller of Chios Island: A Fairy Tale

Copyright © 2018 Sophia Karasouli-Milobar
Photographs Copyright © 2018 Tolis Flioukas

ISBN: 978-1-7752936-1-3

All Rights Reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or in any means – by electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise – without prior written permission.

CONTENTS

Foreword	4
The Poor Miller	5
The Lady of the Forest	8
The Snake Eagle	12
The Giant's Tower	17
The Ruby Red Wine of Mesta Village	20
Escape from the Fairy's Cave	23
Εισαγωγή	27
Ο Φτωχος Μυλωνας	28
Η Κυρα του Δασους	31
Ο Φιδαετος	35
Ο Πυργος του Γιγαντα	40
Το Μεστουσικο Κρασι	43
Αποδραση απο τη Σπηλια της Ανεραιδας	46
Creators	49
Acknowledgements	50

FOREWORD

Chios is an enchanting island in Greece. I grew up there by the sea, among fragrant citrus groves and fairy-tale landscapes. The beautiful photographs from Chios by artist photographer Tolis Flioukas awoke within me memories of my grandparents' long-forgotten fairy tales, tales of enchanted forests, of imps and fairies, and inspired me to write "The Miller of Chios Island" tale. I hope readers will visit Chios island one day and, in turn, write their own fairy tales.

Red thread tied... let our fairy tale begin...

THE POOR MILLER

Talis Flioukas
PHOTOGRAPHY

Once upon a time, there was a miller who lived in the north of Chios island in Greece. It was almost winter, the leaves were changing their colour, the first cold days had arrived. Business had been very slow at his mill and his children were hungry. He thought he should go to the big village of Volissos, to see the rich miller there and ask for work. So he set off and, after a day's long travel, he came to the mill of Volissos village, standing on a hill, behind the small country church...

Panayis - that was the name of our miller- got off his mule, tied it in a corner of the mill's courtyard and knocked at the door of the wealthy miller. The door opened and the miller's wife appeared, a tall handsome woman, her eyes red from crying... "What's the matter, mistress? Why are you crying? Where is the master of the mill?" "Ah, miserable me, that's why I am crying... He has been away from home for three days and nights now... He said he was going to visit our cousin Yannis in Kourounia

village to get some wine, but he's not back yet... I am going crazy with worry..." said the miller's wife and her tears, thick and round like mirabelles, were falling down her cheeks. "Don't you worry, I will go look for your husband. I will find out what happened and bring him home to you..." said Panayis. So, Panayis set off again riding his mule to search for the miller of Volissos. As he was going through the forest on the way to Kourounia village, he heard a bird singing - such a sweet bird song he had never heard before... Panayis stopped and went to look for the bird that was singing so enchantingly. He came upon a tree all tall and with golden leaves!!! He was standing there in awe, his mouth agape, when he heard a voice saying...

THE LADY OF THE FOREST

“Don’t get scared, Panayis! I am the Lady of the Forest, mother of all the trees and all the living things in the woods. Do you remember a few days ago when you saved a small bird trapped in the glue trap in the acacia tree? Well, that was not a bird, but my youngest daughter, my dearest child! Tell me now your wish, whatever you want granted, so I can repay you for your big good deed.” “My Lady,” answered Panayis when he recovered his speech “no need to repay me.. I feel for all the living creatures... Only tell me if you know anything about the miller of Volissos... have you seen him at all passing by here?” “The miller of Volissos is kept prisoner by a fairy in her cave” said the Lady of the Forest. “When he was passing through the forest the day before

yesterday at dusk, the fairies were dancing on Mihali's threshing floor. 'Do you want to dance with us?' they asked the miller. He said yes, the fool!!

They didn't stop dancing all night, they exhausted him and he crashed down speechless at dawn. Then, the oldest fairy took him with her to be her servant." "Oh my, what will happen to him now? And his wife who is worried sick?" "Listen, Panayis, there is a way for you to free the miller. I will give you instructions, pay attention!" "Take the road towards the Amades village..." continued the Lady of the Forest" and take the path up the hill to the source of the spring. There, this time of year, there grows a magic wild mushroom. Pick it and put it in your sack. Then head towards the south of

the island to the Kambos area. When you turn round the alley that leads to the church of Panayia Pahia, to the right, you will see an old mansion. Push the gate and enter. In the courtyard there stands a pomegranate tree, laden with prized pomegranates. Cut one of the pomegranates and take it with you. Then, you will go even further south,

to the end of the island, to the Mastic villages. There you will find my eldest daughter and ask her to give you the sweet ruby wine - she knows... When you have all that gathered in your sack, take the way back here to find me." " At your orders, mistress..." mumbled Panayis and he thought of his wife and children and of all the days and nights he would have to spend on the road... As if The Lady of the Forest had read his thoughts - she was a sprite after all!- , she said: "Don't you worry, I will send a message to your family. And you won't go on the mule. My son will carry you on his wings!" She had hardly finished her words when - a miracle!- a snake eagle swooped down from above, his eyes glistening like coals in a charcoal burner. He spread out his wide wings and beckoned Panayis to climb on.

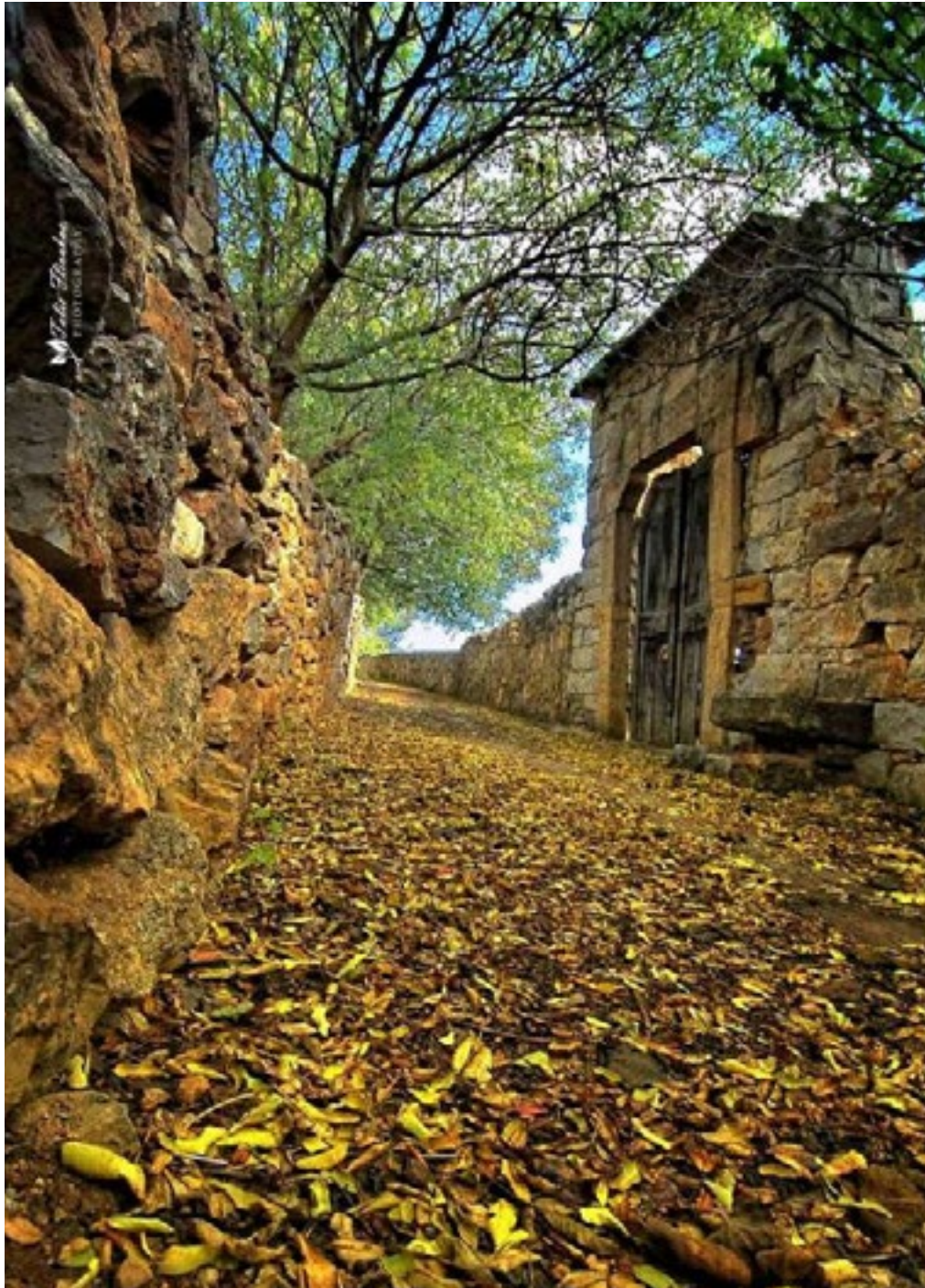
THE SNAKE EAGLE

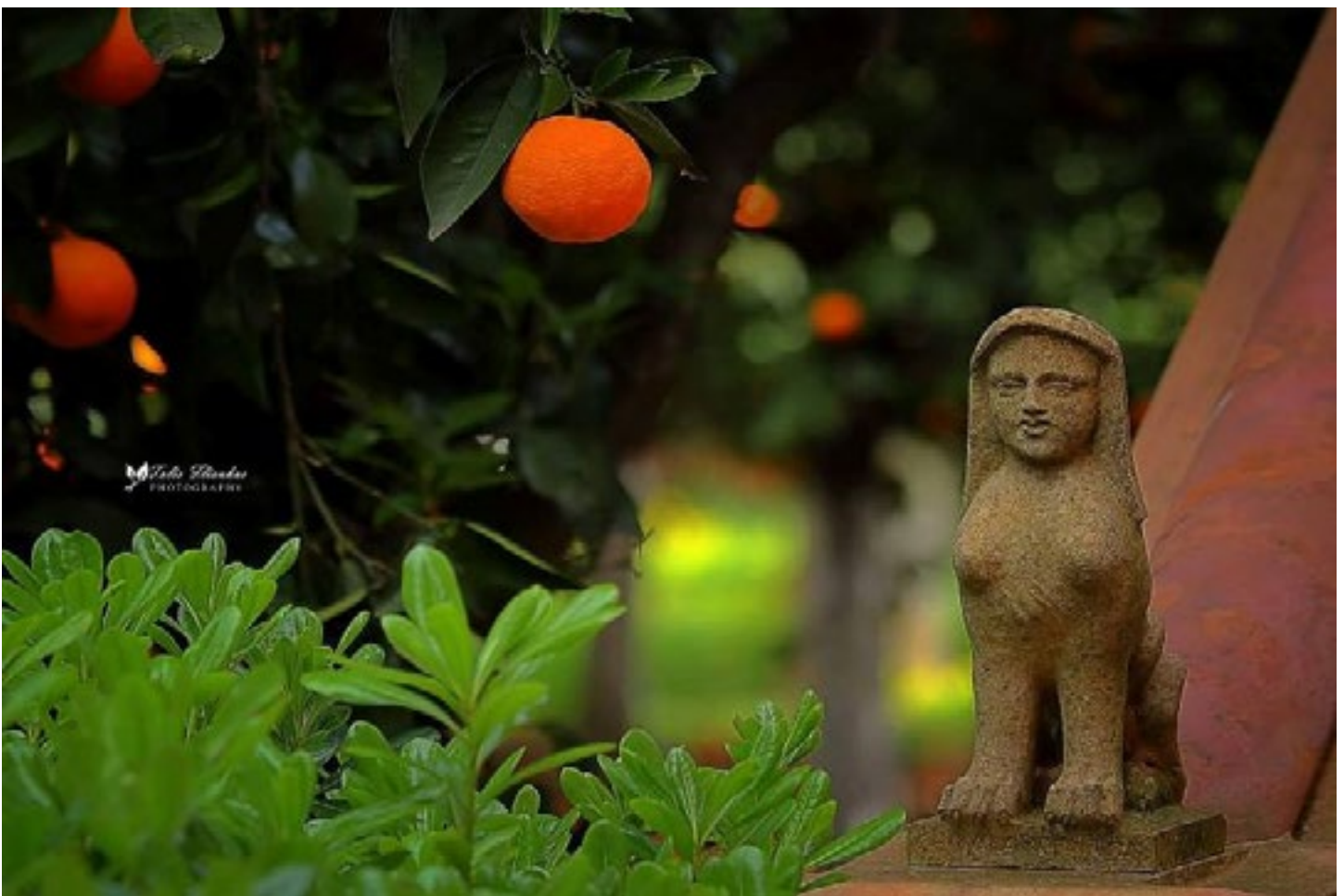
Travelling on the snake eagle's wings, Panayis reached Amades in a giffy. It had rained a lot that fall -a true blessing from God- and the water was gushing, foaming among the slippery rocks. And there, by the source of the mountain spring, just as the Lady of the Forest had said, our miller saw the magic wild mushroom, all-white! He picked it, put it in his sack, and climbed again on the eagle.

The eagle balanced his wings and flew towards Kambos. Having flown over Kontari, they landed in Fragkovouni and walked together down the alley towards the church of Panayia Pahia. The alley was strewn with a long carpet of leaves, fallen autumn leaves.

Panayis remembered when he used to visit here with his grandma Despinou, who was born in Kambos, to light a candle at the church. There was an old caper bush growing from within the wall and his grandma told him that Moros, a giant of a man, was coming out from it every night. Panayis was scared stiff at the thought of Moros...!! Even now, a grown-up man, he felt inside himself the old fright and hastened his pace towards the gate of the mansion. He opened it and what a sight he saw!! A prized orange grove, full of mandarin and orange trees, and in the middle of the courtyard with the pebble mosaics - a true embroidery of pebble designs - there was the pomegranate tree, laden with all-red pomegranates, and next to it a small stone sphinx.

Panayis picked a pomegranate, but as soon as he touched it, the sphinx, who was guarding the pomegranate tree, came alive, and attacked him like a fury, to eat him up!! To his good luck, the snake eagle was standing behind him. Panayis jumped on the eagle's wing and they flew away in a rush. Such a narrow escape!

THE GIANT'S TOWER

His heart still pounding from the scare, Panayis was flying seated on the snake eagle's wing... It was getting dark when they were over the hairpin bends of Kontilopos and the fields with the olive trees. They were almost above the village of Armolia when the eagle said: "Panayis, night is now upon us. Let's go to my uncle's tower in Dotia to rest. He is a hunter, he will certainly have something good to offer for dinner. What do you say?" "Why not?" answered Panayis, who had been feeling hungry for a while. When they reached Dotia, it was dark. It was cold, but there was starlight and the tower shone in the dark of the night like a king's crown with the stars around it shining like brilliant diamonds. The eagle whistled once, whistled twice, and the gate opened by itself. What Panayis's eyes beheld no one can find the words to describe... a palace... an enchanted place made of crystal, gold, and pearls...!! They walked down a long corridor covered with a thick velvet carpet and reached the inner chamber of the lord of the tower, a huge giant! He was sitting next to the blazing fireplace and when he saw them, he jumped up and his head touched the high ceiling! "Welcome nephew with your friend! You arrived in time for rabbit stew!"

He asked them to sit down at the set table and from a carafe he poured sweet wine, ruby red, in tall crystal glasses.

Panayis drank the wine and said to himself: “This is not wine. This must be that nectar that they say the Gods used to drink in the olden days!”

THE RUBY RED WINE OF MESTA VILLAGE

When God brought the daylight to the world, early at daybreak, they set off for the village of Mesta. “Let’s go find my eldest sister so she can give us the ruby wine from her cellar before her stingy husband wakes up!” said the snake eagle. Panayis had heard of the Mastic villages, but had never been before so far away from his village... This was a different landscape, without thick forests - just mastic trees, olive trees, and short arbutus bushes with their red-orange berries growing from the rocky land.

When they arrived in Mesta, a castle village surrounded by high walls for the fear of pirates, they crossed the heavy iron Captain's gate, and following the narrow, stone alleys framed by bougainvilleas, they reached a big estate house.

With his wing, the eagle knocked at the door three times and his sister came and opened the door quietly so that her husband wouldn't wake up. She was tall and very beautiful, like the golden acacia of the Lady of the Forest! She led them to the cellar, took a flask with ruby red wine and said: "Quick! Put it in your sack and leave in haste! If my husband wakes up, he will get mad..." Following her orders, as soon as Panayis put the wine in his sack, he jumped on the eagle's wings and they set off to return home...

ESCAPE FROM THE FAIRY'S CAVE

“Welcome back!” said the Lady of the Forest, back in Kourounia. “Now, listen to me carefully, Panayis. An elf is guarding the fairy’s cave, a scary imp with long and curly nails. As soon as you draw near, tell him you bring him the ruby wine as a gift - that’s his soft spot! He will drink it all and will get drowsy. As soon as he falls asleep, you go inside. Next to the door, inside the cave, you will find the key to the room where the miller of Volissos is kept hostage. It is a heavy key - even ten strong men cannot lift it up. Take the magic wild mushroom from your sack, take three mouthfuls and you will feel strong enough to lift the key and open the prison’s iron gate. After you free the miller, escape quickly from the back yard, just in case the fairy is returning home at that time and sees you. Now, there is a hoopoe guarding the back yard; woe to you if he chases after you!” “How shall I escape the hoopoe, mistress?” asked poor Panayis.

“Break the pomegranate, scatter its seeds, and the hoopoe will stop to eat them. After he eats the pomegranate seeds, he will forget even that he saw you!!”

So, Panayis went to the fairy’s cave, found the miller, freed him, and together they returned to Volissos. The miller’s wife was overjoyed to see again her husband whom she thought lost forever! She set the table with all the best foods and poured them souma to drink. “Panayis, in order to repay you for all your good service, I make you a partner in my mill. Take ten golden sovereigns now and go to your family to spend the Christmas holidays with them. And after St. John’s feast, we talk again!” said the miller. Panayis was overjoyed! He bid them farewell and left for his village. It was night by the time he was crossing the woods, but the stars were shining in the sky, like magical Christmas ornaments, and the Lady of the Forest was lighting the trees to show Panayis the way home.

**And that is the end of our fairytale,
and they all lived happily ever after and we even better!!**

The Miller of Chios Island: A Fairy Tale

Copyright © 2018 Sophia Karasouli-Milobar
Photographs Copyright © 2018 Tolis Flioukas

ISBN: 978-1-7752936-1-3

All Rights Reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or in any means – by electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise – without prior written permission.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Χίος είναι ο τόπος που γεννήθηκα, ένα νησί μαγευτικό με παραμυθένια τοπία. Εκεί μεγάλωσα πλάι στη θάλασσα και στα ευωδιαστά περιβόλια . Οι πανέμορφες φωτογραφίες του καλλιτέχνη Τόλη Φλιούκα ζωντάνεψαν στα μάτια μου τις αγαπημένες εικόνες του νησιού και ξύπνησαν τις αναμνήσεις των παλιών παραμυθιών των παππούδων για μαγεμένα δάση, σφαντά κι ανεραίδες. Κι έτσι γράφτηκε το “παραμύθι” του Χιώτη μυλωνά, εμπνευσμένο από τις φωτογραφίες του Τόλη Φλιούκα. Ελπίζω όσοι δεν έχουν πάει ποτέ στην όμορφη Χίο να την επισκεφθούν και να γράψουν με τη σειρά τους κι άλλα παραμύθια δικά τους.

Κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη... κι αρχή του παραμυθιού...

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΜΥΛΩΝΑΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήτανε ένας μυλωνάς Πανωχωρίτης. Χειμώνιαζε, τα φύλλα αλλάζανε το χρώμα τους, τα πρώτα κρούα είχανε αρχινίσει. Είχε αναδουλειά στο μικρό χωριό και τα παιδιά του πεινούσανε. Είπε να φύγει να πάει στη Βολισσό, να δει τον πλούσιο μυλωνά εκεί, μπας και του δώσει λίγη δουλειά. Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει και με τα πολλά να ο μύλος της Βολισσού στο ανηφόρι, πάνω από το μικρό ξωκκλήσι....

Ξεπέζεψε από το μουλάρι του ο Παναγής - έτσι τον ελέγανε το μυλωνά μας, τόδεσε σε μιαν άκρη στον αυλόγυρο του μύλου, και μια και δυο χτυπά την πόρτα του πλούσιου μυλωνά. Του ανοίγει η μυλωνού, μια αψηλή γυναίκα καλοστεκούμενη, αλλά τα μάτια της πρησμένα από το κλάμα... «Τι έχεις, κυρά μου, και κλαις; Πού'ναι ο αφέντης ο μυλωνάς;» «Άχου, για τούτο κλαίω ... Πάνε τρία μερόνυχτα που λείπει από το σπίτι... Μού'πενε πως θα πα στου κουμπάρου μας του Γιαννιού στα Κουρούνια

να πάρει κρασί κι ακόμη να γυρίσει... Πάω να λωλαθώ...» τού'πε η μυλωνού και το δάκρυ της έτρεχε κορόμηλο. «Έννοια σου, θα πάω να τονε γυρέψω, να δω τι έγινε, και θα σου τονε φέρω πίσω...» της είπε ο Παναγής. Κι έτσι, τι να κάμει, πήρε και πάλι το δρόμο ο Παναγής καβάλα στο μουλάρι του.

Στο δρόμο εκεί που πήγαινε για τα Κουρούνια μέσα από το δάσος, ακού ένα πουλί να κελαηδά - μα τέτοιο γλυκό κελάηδημα δεν είχε ξανακούσει...

Στέκεται και ψάχνει να δει ποιά ήταν αυτό το πουλί που κελαηδούσε έτσι μαγευτικά. Βλέπει ένα δέντρο που παρόμοιο του δεν είχε άλλο! Ψηλό, ψηλό, και τα φύλλα του ήτανε χρυσά!!! Είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό να το θαυμάζει όταν ακού μια φωνή να του λε...

Η ΚΥΡΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

«Μη σκιάζεσαι, Παναγή!» είπε η γλυκιά φωνή από το δέντρο. «Είμ' η Κυρά του Δάσους, μάνα όλων των δέντρων και των ζωντανών. Θυμάσαι τις προάλλες που γλίτωσες ένα πουλάκι πού'χε πιαστεί στα ξόβεργα στη μοσχολουριά; Ε, αυτό δεν ήτανε πουλί, μα η μικρή μου κόρη η ακριβή! Πες μου, τι θες, πώς να σου τήνε ξεπληρώσω τούτη τη μεγάλη χάρη;» «Κυρά μου» αποκρίθηκε ο Παναγής σαν ήβρεν τη φωνή του, «τι να μου ξεπληρώσεις... εγώ τα πονώ όλα τα ζωντανά... μόνο, μπας και ξέρεις τίποτα για το μυλωνά της Βολισσού... μπας και τον επήρε το μάτι σου πουθενά, να περνά απέδω;» «Το μυλωνά της Βολισσού τότε κρατεί φυλακισμένο στη σπηλιά της μια ανεράιδα,» είπε η Κυρά του Δάσους. «Καθώς επέρναγε απεδώ

προχτές κατά το σούρουπο, ευτή με τις αδερφές της εχορεύανε στ' αλώνι του Μιχάλη. 'Χορεύγεις μαζί μας;' του κάνουνε. Κι εκείνος ο ούργιος είπενε ναι!

Όλο το βράδυ δεν εσταματήσανε, τον ξεθεώσανε...Έπεσε πια ξερός και άλαλος χάμω την αυγή. Τότε τότε πήρε μαζί της η μεγάλη αδερφή να τον έχει υπηρέτη της.» «Ωγού, και τι θ'άπογίνει τώρα; Αμέ η γυναίκα του που πα να σκάσει;» « Άκου, Παναγή, υπάρχει τρόπος να τον ελευθερώσεις. Θα σ'αρμηνέψω εγώ, πρόσεχε τα λόγια μου! Πάρε το δρόμο προς τις Αμάδες...» συνέχισε η Κυρά του Δάσους «κι ανέβα το μονοπάτι προς τη μάνα του νερού, αψηλά. Εκεί τέτοια εποχή φυτρώνει ένα μανιτάρι μαγικό. Κόψ'το και βάλτο στον τουρβά σου. Υστερα θα τραβήξεις προς το

νοτιά, στον Κάμπο. Σα στρίψεις στο στρατί που πα στην Παναγιά την Παχειά, στα δεξιά, θα δεις ένα παλιό αρχοντικό. Σπρώξ'την αυλόπορτα κι έμπα μέσα. Στην αυλή στέκει μια τετράκλωνη ροδιά, φορτωμένη ρόδια ζηλευτά. Κόψε ένα ρόδι της και πάρ'το κι αυτό μαζί σου. Μετά θα πας ακόμη παραπέρα, στην άκρη του νησιού, στα

Μαστιχόχωρα. Εκεί θα βρεις την κόρη μου τη μεγάλη και θα της ζητήσεις το γλυκό κρασί το ρουμπινί - ξέρει εκείνη... Άμα τάχεις μαζεμένα όλα τούτα στον τουρβά, πάρ'το δρόμο κι έλα πίσω να με βρεις.» «Όπως ορίζεις, κυρά...» ψιθύρισε ο Παναγής και σκέφτηκε τη γυναίκα και τα παιδιά του και πόσα μερόνυχτα θα πέραγε στους δρόμους... Σα να κατάλαβε τη σκέψη του - ξωτικό δεν ήτανε;- η Κυρά του Δάσους τού κάνει: «Έννοια σου, θα στείλω γω μαντάτο στους δικούς σου. Και δε θα πας με το μουλάρι. Θα σε πάρει στα φτερά του ο γιος μου!» Δεν είχε τελειώσει καλά καλά τα λόγια της, κι -ω του θαύματος!- από ψηλά κατέβη ένας φίδαετός με μάτια που αστράφτανε σαν τα κάρβουνα στο μαγκάλι. Άπλωσε τις μεγάλες του φτερούγες κι έγνεψε στον Παναγή να κάτσει πάνω.

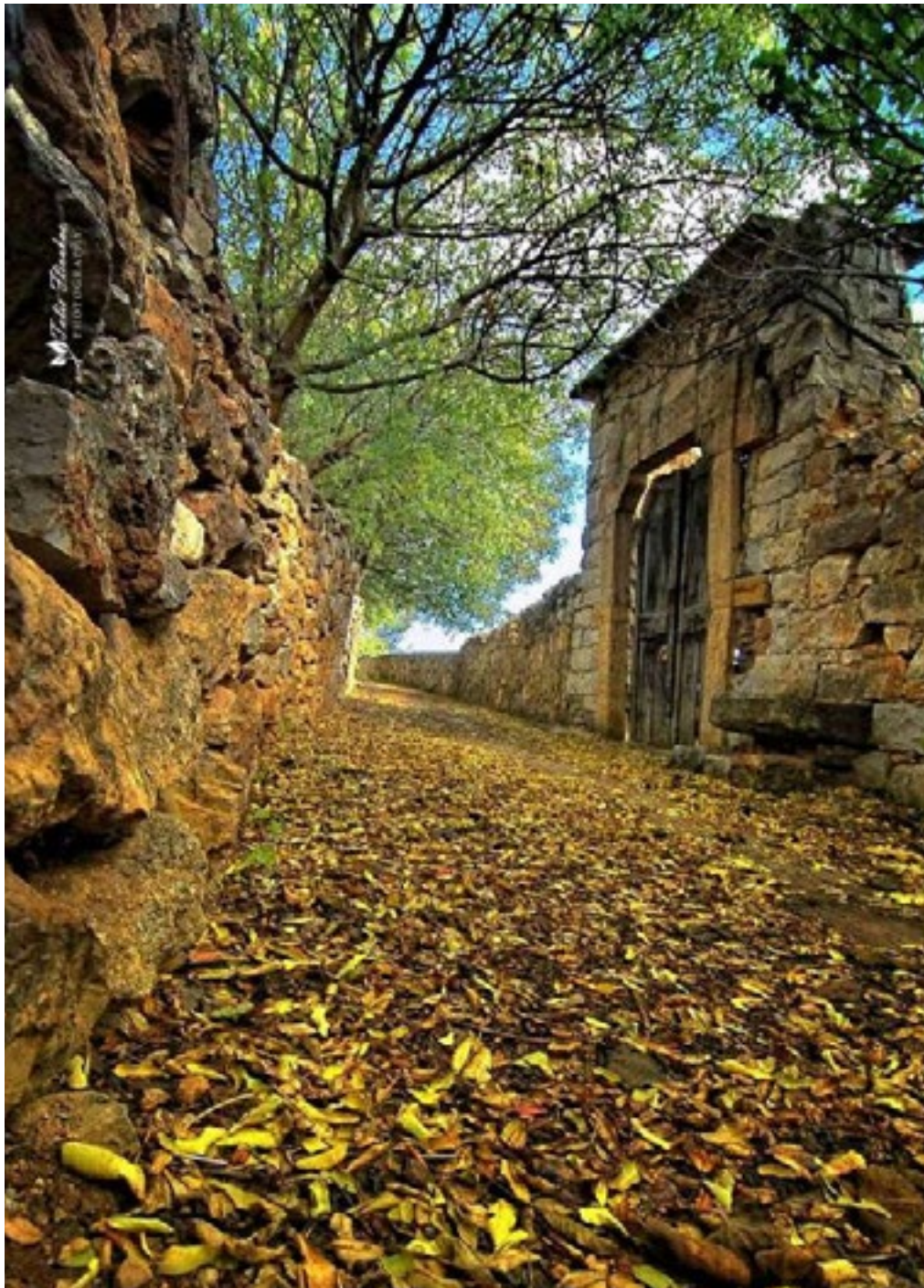
Ο ΦΙΔΑΕΤΟΣ

Πάνω στα φτερά του φίδαετού, ο Παναγής έφτασε στις Αμάδες στο πι και φι. Είχε κάνει πολλές βροχές -ευλογία Θεού!- κι έτρεχε ορμητικό το νερό, αφρίζοντας ανάμεσα στις γλιστερές πέτρες. Κι εκεί, στη μάνα του νερού, έτσι όπως τον είχε ορμηγέψει η Κυρά του Δάσους, είδε ο μυλωνάς μας το μαγικό μανιτάρι, έναν κατάσπρο αμανίτη! Τον έκοψε, τον έβαλε στον τουρβά του, και ξανανέβη στο φτερό του αετού, που ζύγιασε τα φτερά του και πέταξε αμέσως για τον Κάμπο.

Αμα περάσανε το Κοντάρι, εκειδά στο Φραγκοβούνι, κατέβηκαν στη γη και περπατήσανε μαζί στο μονοπάτι προς την Παναγιά του Παχή, πού'ταν ολόστρωτο πεσμένα φύλλα φθινοπωρινά, ένα χαλί από φύλλα.

Ο Παναγής θυμήθηκε πως ήρχονταν εδώ μικρός με τη γιαγιά του τη Δεσποινού, την Καμπούσαινα, να προσκυνήσουνε. Ο τοίχος είχε τότε μια μεγάλη καπαριά και τού'λεγ' η γιαγιά του πως τα βράδια έβγαινε ο Μόρος, ένας Αράπης ίσαμε κει πάνω, και νααα τον πήγαινε τον Παναγή... !! Ακόμη και τώρα, μεγάλος πια, κι ήνωσε νάρχεται μέσα του ο παλιός φόβος του Μόρου.

Ετάχυνε το βήμα προς την πόρτα του αρχοντικού. Την ανοίγει και τι να δει!!! Ένα περιβόλι ζηλευτό, όλο μαντερινοπορτοκαλιές, και καταμεσής της βοτσαλωτής αυλής -σα κέντημα τα σχέδια με τα βότσαλά της- η τετράκλωνη ροδιά, φορτωμένη ρόδια κατακόκκινα, και πλάι της μια μικρή πέτρινη σφίγγα.

Κόβει ένα, αλλά με το που τόκοψε, η σφίγγα που εφύλαε τη ροδιά ζωντάνεψε, αγρίεψε, και χύμηξε να τόνε φάει!!! Καλά που ήταν από πίσω του ο φίδαετός! Πηδά στη φτερούγα του, κι όπου φύει γλυτώνει...

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ

Με την ψυχή στο στόμα επέταγε ο Παναγής καθισμένος στη φτερούγα του αετού, η καρδιά του χτύπαγε να σπάσει από την τρομάρα που πήρε! Σουρούπωνε καθώς επερνούσανε πάνω από τις στροφές του Κοντυλόπου και τα χωράφια με τις βαρυφορτωμένες ελιές. Εκειδά πάνω από τ'Αρμόλια, του λε ο φιδαιτός: «Για΄δε, Παναγή! Μας ήβρεν το σκοτάδι. Δεν πάμε στον πύργο του θειού μου στα Δότια να ξαποστάσουμε; Είναι και κυνηγός, όλο και κάτι καλό θά'χει να μας φιλέψει.» «Και δεν πάμε;» έκανε ο Παναγής πού 'χε αρχίσει να πεινάει εδώ και ώρα. Σαν εφτάσανε στα Δότια είχε πια νυχτώσει για τα καλά. Έκανε κρύο, μα είχε αστροφεγγιά κι ο πύργος εφάνταζε μες στη νύχτα σαν κορώννα βασιλιά με τ'αστέρια ολόγυρα φανταχτερά μπριλάντια.

Σφυρίζει ο φιδαιτός μια, σφυρίζει δυο, κι η πόρτα του πύργου άνοιξε από μόνη της. Το τι αντικρύσανε τα μάτια του Παναγή κανείς δεν ημπορεί να περιγράψει ... ένα παλάτι... μια ολάκερη πολιτεία μαγικιά, φτειαγμένη με το γυαλί, με το ψηφί, με το μαργαριτάρι!! Περάσανε ένα μακρύ διάδρομο στρωμένο μ' ένα παχύ, βελούδινο χαλί και φτάσανε στον οντά του αφέντη του πύργου, ενός γίγαντα ίσαμε κι απάνω. Ήτανε καθισμένος πλάι στο αναμμένο τζάκι κι άμα τους είδε, πετάχτηκε πάνω και το κεφάλι του άγγιξε το ταβάνι! «Καλώς το ανηψούδι μου με τον φίλο του! Πάνω στην ώρα ήρθατε να φάτε λαγό στιφάδο!»

Τους έβαλε να κάτσουν στη στρωμένη τάβλα, κι από μια καράφα τους εκέρασε σε κρυστάλλινα ποτήρια, ποδαράτα, γλυκό κρασί, κόκκινο σα ρουμπίνι. .

Τόπιε ο Παναγής κι είπε μέσα του: «Ετούτο δω δεν είν'κρασί. Τούτο πρέπει νά'ναι ευτό το νέκταρ που λένε πως επίνανε παλιά οι θεοί!»

ΤΟ ΜΕΣΤΟΥΣΙΚΟ ΚΡΑΣΙ

Σαν εξημέρωσε ο Θεός τη μέρα, νωρίς τα χαράματα, κινήσανε για τα Μεστά. «Πάμε να βρούμε την αδερφή μου τη μεγάλη να μας δώσει το ρουμπινί κρασί από το κελλάρι προτού ξυπνήσει ο άντρας της ο σπαγκορραμένος!» είπε ο αετός. Ο Παναγής είχαν ακουστά τα Μαστιχόχωρα, μα δεν είχε ξαναπά, τόσο μάκρος από το χωριό του... Αλλιώτικο του φαινότανε τούτο το τοπίο, χωρίς πυκνά δάση, όλο μαστιχόδεντρα, ελίδια, και χαμηλές κουμαριές ανάμεσα στα βράχια, στολισμένες με τα κόκκινα κούμαρα.

Σα φτάσανε στα Μεστά, καστροχώρι τειχογυρισμένο για το φόβο των πειρατών, διαβήκανε τη βαριά σιδερένια πόρτα του Καπετάνιου, κι ακολουθώντας στενά λιθόστρωτα σοκάκια φρεζωμένα με τις περικοκλάδες από μπουκαμβίλιες, βρήκανε το μεγάλο σπίτι.

Χτύπησε τρεις φορές με τη φτερούγα του ο φιδαιτός την ξύλινη πόρτα, και νάτην η αδερφή του πού'ρθε και τους άνοιξε σιγανάσιγανά, μην κάνει κρότο και ξυπνήσει ο άντρας της. Ήταν αψηλή και πανώρια, σαν τη μοσχολουριά της Κυράς του Δάσους! Τους οδήγησε στο κελλάρι, επήρε μια νταμιτζάνα ρουμπινί κρασί και τους λε: «Γρήγορα! Βάλτε το στον τουρβά και φύγετε μάνι-μάνι μπας και ξυπνήσει ο άντρας μου και ποιός τονε ακούει...» Δεν την παρακούσανε! Με το πού'βαλε στον τουρβά το κρασί ο Παναγής, μαζί με το ρόδι και τον μαγικό αμανίτη, ανέβηκε στο φιδαιτό και πήρανε το δρόμο του γυρισμού.

ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΑΙΔΑΣ

«Καλώς μου τους!» είπε η Κυρά του Δάσους πίσω στα Κουρούνια. «Τώρα, άκουσέ με προσεχτικά, Παναγή. Τη σπηλιά της ανεράιδας τηνε φυλάει ένα ξωτικό, ένας καλικάντζαρος φοβίσιμος με νύχια μακριά και γυριστά. Με το που θα σιμώσεις, πες του πως του φέρνεις πεσκέσι το ρουμπινί κρασί, που τούχει αδυναμία. Αυτός θα το πιει όλο και θα ζαλιστεί. Σαν αποκοιμηθεί, μπαίνεις μέσα. Πλάι στην πόρτα, από μέσα, θα δεις το κλειδί της κάμαρης που 'ναι φυλακισμένος ο μυλωνάς της Βολισσού, ένα βαρύ κλειδί που ούτε δέκα ανομάτοι δεν μπορούν να το σηκώσουνε. Βγάλε τον αμανίτη από τον τουρβά και φάε τρεις μπουκιές να πάρεις δύναμη να το σηκώσεις το κλειδί, ν'ανοίξεις τα σίδερα της φυλακής. Άμα τονε λευτερώσεις, φύγε γρήγορα από την πίσω αυλή μην τύχει και γυρίζει η ανεράιδα στη σπηλιά της εκείνην την ώρα. Την πίσω αυλή φυλά ένας τσαλαπετεινός, που αν σε πάρει το κατόπι,

χάθηκες!!» «Και πώς θα του ξεφύγω, Κυρά;» κάνει ο καμένος ο Παναγής. «Σπάσε το ρόδι και μάδησέ το, κι αυτός θα σταθεί να τσιμπολογήσει τα σπυριά. Σα φάει καμιά δεκαριά, θα ξεχάσει και που σε είδε!»

Ορμημένος καλά από την Κυρά του Δάσους, ο Παναγής επήγε στη σπηλιά της ανεράιδας, βρήκε το μυλωνά, τον ελευθέρωσε, και μαζί εγυρίσανε στη Βολισσό. Χαρά πια η μυλωνού που 'χε για χαμένο τον άντρα της..! Τους έστρωσε να φάνε όλα τα καλά, να πιούνε και σούμα. «Παναγή, για το καλό που μού'κανες σε βάζω συνεταίρο στο μύλο μου. Πάρε και δέκα χρυσά φλουριά και άμε τώρα στη φαμελιά σου για τις σχόλες. Κι απέ του Άι Γιαννιού και μετά, τα ξαναλέμε!» του λε ο μυλωνάς. Πέταξε από τη χαρά του ο Παναγής! Τους αποχαιρετά και φεύγει για το χωριό του. Είχε νυχτώσει πια για τα καλά, μα τ' αστέρια λάμπανε στον ουρανό σα μαγικά, σα στολίδια Χριστουγεννιάτικα, κι η Κυρά του Δάσους έφεγγε τα δέντρα και τού'δειχνε το στρατί.

**Τέλος του παραμυθιού -και ζήσανε αυτοί καλά
κι εμείς καλύτερα!!**

CREATORS

PHOTOGRAPHER:

Tolis Flioukas was born in Trikala, Thessaly in 1965. Since 1990 he has been living in Chios, Greece. In addition to his work as a professional forester, Tolis is an award-winning photographer, specializing in landscape photography as well as in macro photography, capturing the “invisible secrets” of the microcosm.

Ο Τόλης Φλιούκας γεννήθηκε στα Τρίκαλα Θεσσαλίας το 1965. Από το 1990 υπηρετεί, με την ιδιότητα του δασοπόνου, στο ακριτικό νησί της Χίου. Ασχολείται συστηματικά με τη φωτογραφία τοπίου καθώς και με την macro φωτογράφιση των “αθέατων μυστικών” του μικρόκοσμου.

AUTHOR:

Sophia Karasouli-Milobar was born and grew up in Chios island. She studied Greek Literature at the University of Athens, Classics at the University of London, and Library & Information Science at UBC. Since 1990 she lives in Vancouver and works as a librarian.

Η Σοφία Καρασούλη γεννήθηκε στη Χίο. Φοίτησε στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών κι έκανε μεταπτυχιακές σπουδές κλασικής φιλολογίας στο Πν/μιο του Λονδίνου. Αργότερα φοίτησε στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα Βιβλιοθηκονομίας και Πληροφορικής του UBC. Από το 1990 ζει στο Βανκούβερ και εργάζεται ως βιβλιοθηκονόμος.

ACKNOWLEDGEMENTS

The creation of this eBook would not have been possible without the software available at VPL's Inspiration Lab and the Bud Osborn Creation Space. Many thanks to Jessi F., the wonderful instructor of VPL's Self Publishing 100: Introduction to Ebooks and Self Publishing 101: Create Your First Ebook, for the clear instructions. Also, thank you to all the Inspiration Lab staff for their help and support.